

(Dal' 307) de care se sprijină perpendicular alte câteva grinzi [bálkъ, — ki], care în grai definesc o anumită parte a construcției și se prezintă ca termeni speciali.

Colțul camerei, [casei] se numește aci [kut] (u[~] kutú dar și u[~] kut'é 'în colț'). Într-unul din colțurile camerei a doua se găsește soba [p'éc'kъ] care încălzește și pe care hrana se prepară doar în perioada rece a anului. Ferestrele, care pe măsură ce casa e de construcție mai recentă se măresc, au denumirea [vókny] cu sg. [vaknó], denumirea slavă adaptată folosirii graiului prin proteza inițială cea mai frecventă. Sticla ferestrei, la origine un diminutiv (vakoškъ), în grai nu mai e percepută ca derivat: de la acest cuvânt s-a format ulterior [vakóš'ec'kъ]. Vîrfurile casei — [γr'e'b'ěšók]. Casele mai noi sînt pardosite și podeaua din scînduri are denumirea cunoscută limbii literare și majorității graiurilor rusești [pol], în cele mai vechi aceasta lipsește și atunci avem denumirea [z'ém] (v. la Dal', 678 denumirea are sens de podea).

Treptele scării, dacă este o casă construită la un nivel mai ridicat, păstrează denumirea ucr. [pr'istúpk'i] (H. 443), iar tinda — [s'éncy] și bucătăria — [kúxn'a]. Ca și acestea din urmă cămara poartă denumirea rusească [kamórgъ] (v. Dal' 82, îl dă ca sudic cu sensul de cămară).

Ușa — dv'éri (pluralia tantum în grai [adn'i dv'éri], v. rus. vorota) are *cianța* [kl'ámkъ] (ucr.) alături de care întîlnim și cuvîntul rusesc [š'č'ikóldъ] și *cîrligele* în care se prind balamalele [zav'ésy].

Pe lingă casă, dacă sînt flori plantate, se face un gard împletit din nuiete sau stuf, cu o înălțime de 20—25 cm. care poartă denumirea rus. [pal'ísádn'ik] (v. rus. палисадник O.441). Pentru soba de gătit construită în curte sub șopron (pav'etkъ) sau pe loc liber, deschis, există o altă denumire decît pentru cea din casă — [γarnúskъ] (v. Dal', I 380 indică doar cu sens de „parte a sobei“ și anume aceea în care se aprinde focul, se pune jarul) în grai nefiind un derivat. La această sobă se deosebesc încă trei părți cu denumiri separate: [trubá] — 'coșul sobei', [sv'in'á] pe care o considerăm specifică graiului și adoptată pentru partea voluminoasă a cuptorului, dată fiind forma acestuia; cuptorul poartă denumirea [p'éc'kъ] care în grai nu mai este un derivat; [zaslónkъ] — 'capacul cuptorului', poate fi din lemn, tablă sau pămînt. De cele mai multe ori sub cuptor sînt adăpostiți puii mici de găină, sau acest loc este folosit drept cuibar al găinii și atunci poartă denumirea de [kur'átn'ik] cunoscută graiurilor și limbii literare. Pentru „deschizătura cuptorului“ folosește un ucrainism [d'irkъ] (H. 392; v. și omonimul дiрка — deschizătură, ruptură, tăietură).

Menționăm că sobele în general sînt construite de femei și că aspectul exterior al sobei sugerează și aprecierea care poate fi dată gospodăriei, conform obiceiului locului. Cu cît soba este mai corect construită și are liniile mai drepte, este mai netedă, cu atît mai bun poate fi acest calificativ.

La Mila 23 se întîlnește, dar mai rar, și fintîna — [kr'in'ics] (H. 306 ~ ця), care este nelipsită, de exemplu, la Svistovca, unde o parte a satului este aproape lipsită de apă¹ potabilă. Aceasta este o groapă adîncă, acoperită, de unde se scoate apa cu ajutorul cîldării [v'edró].

¹ Locurile respective au fost în timpuri îndepărtate fund al mării și apa într-o jumătate a satului este foarte sărată. Această parte a satului, cît și pămîntul sînt denumite cu cuvîntul general [sžlan'éc]